

Konvergence děkuje svým partnerům

6. 12. 2016
Kostel sv. Vavřince, 19.30h
call4scores16

PAVEL ZEMEK NOVÁK (*1957)
Světlo svíce I

JÁCHYM NOVOTNÝ (*1986)
Prameny

JIŘÍ DVOŘÁK (*1999)
Tři procházky s Erikem Satie a vzpomínka na ně

MICHAELA PÁLKA-PLACHKÁ (*1981)
Hory, louky, krávy

MICHAL RATAJ (*1975)
Running For Breath

ONDŘEJ ŠTOCHL (*1975)
Notturmo fragile

PAVEL ZEMEK NOVÁK
Světlo svíce II

Ansámbl KONVERGENCE

Jiří Mráz – klarinet, basklarinet

Irena Štochlová – housle

Ondřej Štochl – viola

Jan Tuláček – kytara

Eva Hutyrová – klavír

Pavel Zemek Novák: Světlo svíce (2009 – 2010)

Verze I pro sólovou kytaru

Verze II pro kytaru a klavír

Provází nás hranami času a vstupujeme s ním i do věčnosti.

Neměnnost skrývá v neustálém pohybu.

V ubývajícím čase nabývá přítomností.

Téměř nehmotné protíná temnoty.

Mlčením svědčí o Naději.

Podobné přijatému trápení.

Podobné hudbě.

Úvodní kytarová linie je po prvním zaznění (Světlo svíce I) doplněna jemnými vstupy klavíru (II).

Kompoziční vývoj **Jáchyma Novotného** je založen na citlivém zpracování vlastní intuice, která přináší řadu velmi originálních podnětů. Může za to zřejmě velká senzitivita znatelná už od prvních minut našeho setkávání. Znatelná je orientace na témbrovou i kinetickou složku projevu, ale i značné pročištění vertikály. Křehkost jeho hudebního projevu podtrhuje i záměrně řídká faktura, v níž mohou pečlivě procítěné detaily najít dostatek místa pro svou výpověď. (*Ondřej Štochl / učitel kompozice*)

Autor o své skladbě: **Prameny** jsou dvě skladby pro violu a klavír náladou poněkud odlišné. První je hravější a optimističtější. Zpočátku jdou oba party proti sobě ve vzájemném neporozumění. Viola hraje melodii ve frygické tónině. Klavír zadržuje některé tóny a rozvádí je do disonančních souzvuků. Postupně začne violu napodobovat v některých motivech, až v závěru s ní zcela splyne.

Druhá část je mnohem neklidnější a dráždivější. Z počáteční rytmické struktury se postupně vytrácí forma, která se vrátí ještě v disonančně znějícím rytmickém paternu. Nakonec zcela vymizí a jsou slyšet jen barvy – dozvuky závěrečných akordů.

K hudebním začátkům **Jiřího Dvořáka** náleží i hra na violoncello a sborový zpěv. Nelehký los osamělého života s nevidomou matkou ho předurčil k cestě solitéra. Zřejmě souvisí i s jeho přísnějším posuzováním sebe sama a svých autorských počátků.

Tři procházky s Erikem Satiem a vzpomínka na ně jsou reflexí na seznámení se s tímto pařížským poutníkem a jeho dílem, zároveň i Dvořákovou první prací ze studií. Erik Satie náleží mezi autory, kteří po celý život rozvíjeli jediný typ formy, a to formy statické. Působí-li jeho skladby klidovým dojmem, o to zajímavější a pestřejší mají vnitřní stavbu. Se jménem tohoto skladatele je také spojeno mnoho novátorských objevů, bývá označován jako zakladatelský zjev minimalismu, neoklasicismu, ambient music a další.

Autor o své skladbě: Tři procházky s E. Satie a vzpomínka na ně“ (1.-3. věta, 4. věta) mají podobný klidový ráz jako Satieho skladby: spojuje je shodný melodický (intervalový) základ, metrytmický průběh (q= 70-85) s výraznější pohybovou proměnou v závěrečné vzpomínce. Tento nápad opět souvisí s osobností E. Satieho, o kterém se říká, že celý život chodil stále stejnou cestou do své kavárny, kde si vydělával jako klavírista a tato skutečnost prý měla významný podíl na charakteru jeho hudby. Závěrečná vzpomínka jen zavane v pianissimu a dvaatřicetinových hodnotách a snad i trochu překvapivě uzavře celý cyklus. Provedení závěrečné věty počítá s výraznou zvukovostí klapků nástroje.

Michaela Pálka Plachká: Hory, louky, krávy (2012)

Drobná skladba Hory, louky, krávy vznikla nedlouho poté, co jsme se s rodinou přestěhovali na alpský venkov. Odráží se v ní něco z nového životního pocitu, z nové cesty, na kterou jsme nastoupili, aniž bychom věděli, jaká překvapení na nás čekají. Jednoduchost, oprostění, návrat k tomu, co nabízí příroda.

Michal Rataj: Running For Breath (2013)

Vznik skladby spadá do období poměrně radikálního kompozičního hledání, které sám před sebou pravděpodobně neumím ještě správně pojmenovat, týká se však určitě proměny ve vnímání času a zvukových barev v něm. A také je výpovědí o proměnách životních rolí nejen v zrcadle rodiny. Jsem rád, že skladbu mohla nastudovat i nahrát Eva Hutýrová, jejíž hrou byl vznik díla inspirován.

Ondřej Štochl (1975): Notturmo fragile (2012) prostorová kompozice pro housle, violu, kytaru a klavír

Skladba vznikla během léta 2012. Svým názvem i hudbou samotnou je jemná a křehká jako vlasečnice, bez nichž by ty důležité, pevné body v našich životech jen těžko mohly být živé. Časem by z nich zbyly jen neživé a nás samé zatěžující objekty, kdybychom na ně nepohlíželi jako na vzácné a křehké hodnoty. Kdybychom si neuměli vážit toho, že nám svou křehkost vůbec ukazují...